

karakedi

Issn: 2651-4109

Kültür, Sanat, Edebiyat Dergisi

Yıl: 2023, Sayı: 65

KALAN
YAYINLARI

Kalan Basım Yayım Dağıtım, 1999'dan beri

KÜNYE

Editör

Yusuf ARSLAN

Tanıtım Sorumlusu: Engin YILDIZ

Teknik Destek: Gökhan ÖZDEMİR

DERGİ KURULU

Niyazi YAŞAR

Aydan AY

Gürkan VURAL

A. Eren DEMİR

Dergiye yazıların yollanacağı e-mail

adres:karakedi.dergi@gmail.com

- Dergimizde yayımlanan yazıların tamamı gönüllük esasına dayalı olup sorumluluğu yazarına aittir.
- Dergimiz Milli Kütüphane’de arşivlenmektedir.

Kapak resmi: Elvin Müttalipoğlu’ndan alınmıştır.
Issn: 2651-4109

DERGİMİZ, KALAN **YAYINLARI’NIN BİR ÜYESİDİR**

1999’dan beri....

İçindekiler

SUNUŞ	3
SÛİZAN BANA YAKIŞSIN FAİK KUMRU	3
ZAMAN ROLESİ KAAAN ASLANTAŞ	4
OY ŞUBAT MERAL TABAKOĞLU TOKSOY	4
KARANFİL GÖNDERDİM SANA SEVGİ EROL ÖÇAL	5
MANA ALEMİ BEDRİYE KORKANKORKMAZ ...	5
AL FİSTANLIM MUSTAFA IŞIK	6
YALNIZLIK SALINCAĞI LAVİN MİRZA	6
SEVDİĞİM PAPATYA ADİL BAŞOĞUL	7
ÖLÜMÜN KALBI GÜLSÜM IŞILDAR	7
ARİF ET BENİ FIRAT KURT	8
AHLAK ZABITASI ERHAN TIĞLI	8
KUŞLARLA SÖYLEYİŞİ DURAN ER	9
BARIŞA ÇAĞRI SUZAN KUYUMCU	9
BAĞIŞLAYAMAM HIZIR İRFAN ÖNDER	10
FİLİSTİNLİ ÇOCUĞUN İSTEĞİ KEMAL BAYRAKÇI	10
URD KUYUSU YUSUF ÖZDEMİR	11
KİMLER ÖMER EKİNCİ MİİCİNGİRT	11
ZAMANIN VİYADÜĞÜ MEHMET ŞİRİN AYDEMİR	12
BU DÜNYA ELVİN MÜTALİBOĞLU	13
SAHİPSİZ GÖLGE RIDVAN YILDIZ	13
ULANIR KENDİNE HAYAT HEYBET AKDOĞAN	14
VUKULU HAL OĞUZ ANIL	14
ARI KOVANININ RUHU PINAR KIZILHAN	15
BİR AYRICALIKLI KUŞAK “X” OĞUZHAN KÜLTE	18
DERİN VE SİĞ CEBRAİL KÜÇÜKKOÇKAYA	22
EDEBİYATIN SINIRLARINDA: GERÇEKLİKLE KURGUNUN EŞSİZ BİRLİKTELİĞİ BESTE BEKİR	23
GÖRÜNMEYEN CANAVARLAR NECLE KARATAŞ	25
DERSİM’DE HÜSEYİN GÜNTAŞ KÜTÜPHANESİ HIDIR DULKADİR	30

Yaz ayını geride bırakıyoruz.

Önümüz sonbahar.

Edebiyatta sonbahar hazan ayıdır.

Hem yazılarıyla, hem de kayıplarıyla.

Yılmaz Güney, Ahmet Rasim, Enis Behiç

Koryürek, Sabri Altınel, Hüseyin Cahit

Yalçın, Asaf Hâlet Çelebi, Kemalettin

Tuğcu, Fakirt Baykurt, Nilgün Marmara,

Cahit Sıtkı, Yusuf Atılgan ve daha nice

kalem oynatıcısı...

Şimdi yeni kalemler onların yerini aldı.

Goethe'nin de ifade ettiği gibi: *“Gittikçe anlıyorum ki edebiyat; insanlığın ortak malıdır ve her yerde, her zaman yüzlerce; ama yüzlerce insanda ortaya çıkar, biri ötekinden biraz daha iyi becerir ve ötekinden biraz daha su yüzünde kalabilir, hepsi bundan ibaret.”*

65. sayımızda yer alan eser sahiplerinin emeklerine şükranla...

yine yok yere kızmış gemileri yakmışsın
yüreğime ateşten gömleğini takmışsın
beni münkir ilan et kendin helâl hakmışsın
gece ansız biterken zâyî olan kamersin
içten içe kaynayan sönmeyen bir volkansın
yakar yıkarsın lâkin hep ârafta kalansın
elde olan biz varken neden yoğun alansın
bilsin cümle el âlem aslı yalan habersin
bir güzel söz söylesem zemle sitem bilirsin
ne kalmışsa hâtıra bir çırpıda silersin
mutlu mes'ud günleri hep kendine dilersin
ümîdimi solduran gönlümdeki kedersin
gül bahçesinde sen ol dikenini ben yutayım
söz meclisinde sen ol kalemi ben tutayım
kem sözleri sen söyle içime ben atayım
târumarla müsemma ağzı kör bir kesersin
cümlede kelimeye sâdece hece dersin
gündüzümü kısaltır tekrar gece edersin
hakikâti duymadan sahte düzmece dersin
mahlûmu zâlim olan zulümlere benzersin
sukûthayâlimsin yoluma diken serpen
eskimiş çul misâli hep yerden yere çarpan
nereye adım atsam yine kurarsın kapan
hem rüyâda kâbusum hem beyhûde
ezbersin

En son kaç yaşındaydı çocuk?
Üstüne basa basa geçtiğin yola yüzümü
devirmiştin.

En son bir filmde andım seni
Yüzün yuvarlaktı ve çirkin olandın
Kendimi gördüm ayaklarının altında
Ayaklarının altındaki benden tanıdım seni
Şemsiye açarak çıktın sinemadan
Yeşildim ben ve görünmüyordum
Eski şarkılar tıpkı yağmur gibiydi ve
Seni seviyordum ayaklarının altından
Saçların ıslak birer kadındı
Yanakların ıslak ve yağmur yoktu
Mayın tarlasıydı eski şarkılar ve patlıyordu
sürekli
Her yer birdenbire kan oldu
O sıralar şemsiyeydim
Üstümdeki kandan tanıdım seni
Yorgundun ve beni taşıdığını
zannediyaordun
Şemsiyenden seviyordum seni
İşte
O gün yola düşürdün yüzümü
Ve çocuk küçüktü
Sarhoş olmayan yürüyüşüne dolandım
Ayakkabılarını vurup taksiye binerken
Taksinin arka camıydım
Gidişinden tanıdım seni

Sen afişlerde sürekli poz verirken
Ben alkol uçurdum dilimle
Sonra
Her şey resim oldu
Bütün sevgim çocukla aynı yaştaki resim
oldu
Bütün çıplaklığıyla
Bir zamanlar sevgilim, şimdi kızım olan
yüzün.

Oy Şubat
hiç beklemezdim senden
uykularıma pusu kurduğunu
onlarca atom bombasını göğsünde
uyuttuğunu
Haziran'ın acısı gölgelendi
Şubatta ölmek şimdi en zoru
Oy Şubat
sabah 4.17
eksik etekliğine miydi kızgınlığının
on binlerce yıldızı söndürüverdin
her biri kendi düşünde
öylesine sıradan bir gecede
alacağın kalmadı artık
sakın ha helalleşmeye yeltenme!
Oy Şubat
yılın ikinci çocuğu
kışın veda busesi
baharın habercisi
aklımdan çıkaramıyorum
dualarıma meyl etmeyişini
Oy altı Şubat
kısacık ömrüne ne acılar sığdırdın
her gelişinde acıları depreştirecek
her seferinde matemle geleceksin
müjdelerele koşsan
cemrelerle dolu olsa da elin kolun
hiç gözlenmeyecek artık yolun...

KARANFİL GÖNDERDİM SANA | SEVGİ EROL ÖÇAL

Karanfil gönderdim sana
Kan bulaşmış al kokularına
Demedi dertle bağlı
Yazgısı kavgada
Öbek öbek karanfiller
Toprağın çatlak susuzluğunda sürgün
Gözü yaşlı anaların
Zamansız gömdükleri kuzularına
Darlanan yürekleriyle son armağanı
Yıldızlara benziyorlar
Bir de sana
İmza attığın tüm ayrılıklara
Keskin kokuları kanlı
Demetleri hüznle bağlı
Karanfil gönderdim sana
Kabuk tutan yaralarına merhem
Kavgana sevgi...

MANA ALEMİ | BEDRİYE KORKANKORKMAZ

bilge bilgeyi yaşlandırır
baston batonu kırar
taşsaydı anlamın deryası
ceninler anne karnında konuşurdu

can da
tahta bahтта geçici
korkuluğu olma devranın
bitlenecek kefen bezin

erememişsen irfanına bu alemin
serçenin kanatlarında uçamazsın
özüne, erdemine yabancıysan
genç yaşlı ölsen aynı yaştasın

mana sırrını çözmen için
görmek için kör
duymak için sağır
konuşmak için dilsiz
yürümen için sakat olman gerekiyor

Gökkuşığı renginde
ne çok yanın var senin
sabah ezanında mümin yeşili
dağ tepesinde taze gelincik
toyda halay başısın

Al fistanlım,
kırpık uçların Ferhat külüngü,
senden gayrısına değmedi gözüm

Ötelerden gelen kervan gibisin
Mısır'da Yusuf, panayır adresin
ah! Kenan'da harap gözlerim
dağları Şirin delsin de
kuyulara su versin

Al fistanlım, doğradığın kanın
Züleyha avucu,
senden gayrısına olmadı sözüm

Akşam olur
kızıl kumlara uzanırsın
çölün katmerinde kurutursun
ziyade yanlarını

Al fistanlım,
çeyiz sandığın Mecnûnsinesi
senden gayrısını yazmadı yazım

Ay ışığı giyinmiş suda perisin
masalın ortasında üç güvercin
âşığın sazında ince türküsün
bağbanısın al fistanlım,
gönül bahçesinin

Al fistanlım,
boyun endamın servi ağacı,
senden gayrısına geçmedi nazım.

Gökkuşığı tarlalarındaki

Toz pembe düşler

Ruhumu gülümsetecek kadar

Renkli değilken

Gözlerimdeki bekleyiş neden

Yapay melodiler

Bu denli haz doluyken

Gerçeğin acımasız ifadesini

Unutamamak neden

Yalnızlığın kalabalıklığında

Gerçeğin sesi duyulmazken

Yaşanmamış yaşanmışlıklarla

Takas ettim

Hayatımı

SEVDİĞİM PAPATYA| ADİL BAŞOĞUL

Ben bir çınarlı dağ olurum
Bağrında yığınla papatyalar
Yeter ki vurmasın hazan ayazı
Ve yüz çevirmesin gönülden seven
kadınım
Yosa dökülür her yerim
Ve kırılırım

Sen sevdiğim kadın
Ve seven kadın
Hiç solmasın
Bu çınarlı dağ
Ve narin papatyalar...

ÖLÜMÜN KALBI| GÜLSÜM İŞILDAR

Dünya ağrımı gücendiren ölümü
anlamamış gibi yapmaktan
geliyorum,
yekpare ufkumu delen hazımsız
sözlerin
yüzünü buruşturan ekşilik,
dışıma sığmayan içimi terket ki
varoluş hüznümü kucaklayan
şiiirimin kabuksuz yarasını öpeyim.

hiçlikle heplik arasında
gidip gelen, köşeli acıları
hılohop yapan dünya,
başımı döndürdükçe
zamanın iskeletine tutunup
zehirden panzehir
cennetten cehennem çıkaran
ve kirlenen bütün renkler
arasında bembeyaz kalan
aşka tutunuyorum.

hayatı hüzne tabi kılan ölümse
aşk da ölümün ölümsüzü,
ey suları çekilmiş nehirlerde
çağıldayan
kızgınlığın suyunda açan çiçek
kendimi kendimsiz bıraksam da
seni bensiz bırakmam...

çok dilli sözcükler mezhebiyle
korkutmaya çalıştığım ölümün
incinmeye alışkın kalbini
tılsımlı ayinlerin ezgileriyle
oyalıyorum...

Kimseyi beklemiyorum,
Kendimden kaçtım,
Sana sığınırım,
Gayrı kabul et beni,

Kapının önündeyim,
Anahtarım yok,
Sana geldim,
Gayrı misafir et beni,

Nefsin arzularından,
Dünyalık hülyalardan,
Kaçtım burdayım,
Gayrı ıslah et beni,

Kendimi unuttum,
Rahmetine talibim,
Senin diyarındayım,
Gayrı kemal et beni,

Gözlerimi kapattım,
Diz çöktüm duruyorum,
Ellerim açık duadayım,
Gayrı arif et beni.

tam sarılıp öpecekken sevdiğini
el koydu aşkına gencin
ahlak zabıtası
ama görmedi gözü
hiç sevmediği bir zengine
güzelliğini satan kadını
ya da torunu yaşındakileri
seks kölesi yapan
yetmişlik azgını

KUŞLARLA SÖYLEYİŞİ | DURAN ER

Süzülerek özgürce
Havada uçan kuşlar
Uygun olsaydı eğer
Olanaklar koşullar
Söyleyin ey serçeler
Kirlenmiş yeryüzüne
İster miydiniz inmek

Olsaydı gökyüzünde
Yiyecek ve içecek
Bulabilseydiniz yer
Yuva kurabilecek
Ey turnalar söyleyin
İster miydiniz inmek
Zehirli yeryüzüne

Neden niçin kurudu
Nice sazlıklar göller
Bilinçli yakılıyor
Kül oluyor ağaçlar
Konacağınız dallar
Açılmadan soluyor
Nice çiçekler güller

Söyleyin ey bülbüller
İnmek ister miydiniz
Vahşi kapitalizmin
Şimdilik tam egemen
Olamadığı gökten
Mikroplu yeryüzüne

BARIŞA ÇAĞRI | SUZAN KUYUMCU

Gecenin içini dolduran karanlık
Seninle bir anlaşma yapsak diyorum
Sen mi karanlıksın ben miyim arap
Hangimiz öndeyiz sorsam diyorum

Karanlığın içinden özgürlük çıksa
Çırılçıplak yüreğimizle baksak mesela
Karakalem tablo rengarenk olsa
Hüznü heybeden döksek diyorum

Dertlerimiz özgürlüğüne kavuşsa
Sonrada toptasak kıymetlimizdir
Öncelik sende cevap ver şimdi!
Yıldızlar dostken bulutlar kardeş
bu yalnızlık neden?

Yeryüzü karasıyla cilalanır yüzün
Sahi, gebe misin gördüklerine
Bu yüzden mi rengi baskı gecenin
Heyben doğuştan dolu, ben sonradan görme
Yıldızların gönüllü, yürek isteksiz bende
İki hüznün birbirine alkış tutmadan, haydi!
Huzmelerin aydınlatsın düzen kirini
Aydınlığına tutunsun
Türk'ü, Kürt'ü, Sünnisi, Alevisi
kardeşçe el ele.
Geç kalsın zaman, bizi bulsun mutluluk.
Barışı imzalıyalım bir solukta
Bu vatan bizim!
Gönülden yüreğe aksak diyorum
Sonsuzluğa sevgiyi eksek diyorum
Sonsuzluğa sevgiyi eksek.

BAĞIŞLAYAMAM | HIZIR İRFAN ÖNDER

Garibim, yapayalnızım
Ne bir dost uğrar ne bir mektup gelir
bana
Kendimi ve zamanı bağışlayamam
Otogarda unutulmuş eşya gibi
kalbim...

Mazimi kerih gösteren bir tarihi
sevemem
Herkesten saklarım gizli gizli
kanayan yanlarımı
Yaz bitti! İçim dışım ayaz!
Çocuğunu yitirmiş bir annenin
hüznü gibi ruhum...

Kimileri düşlerimi yağmalıyor,
kimileri dünyayı
Yoksul ve yoksun yaşamaktan
bıktım
Ölümün karasularına girdi ömrüm
Kırağı çalmış bir bostan gibi sînem!..

FİLİSTİNLİ ÇOCUĞUN İSTEĞİ | KEMAL BAYRAKÇI

Acılar otağıdır yüreğim ozan amca
Patlayacağı günü özlemiş tomurcuk
Dalından ayrı kalmış güllerim kavuşsun
Özgürlük kundağında büyüsün her çocuk.

Ozan amca bir şiir yaz barış mendiline
Sözcüklerinin yüzüne kan lekesi düşmesin
Hiç kimse yaşamı
Ölümün terkisinde düşünmesin.

Öfkemiz taş olup fırlar sonsuz nefesiyle
Patlar zulmün alnında ateşten sesiyle.

Kollarımızı kırsalar da o taşla ozan amca
kök salarız toprağın ana kucağında.

Gözlerin adsız birer çiçek kim koklasa
Lekesiz bir hayatın düşü durur karşısında.

Odin sen Urd kuyusunda
Kendini kurban ettin
Damladın kuyuya
Her damlan sırrı sana getirdi

Ben kader kuyusunda
Kendimi kurban ettim
Damladım kuyuya
Her damlam hiçliğı bana getirdi.

Kimlerle kendime çağırdım ben/i
Kimleri izahat eylemek zordu
Kimler zulme parya kimler medeni
Kimler sağır dilsiz buğz bilmez kördü

Kimler keşke bilir cürmüne pişman
Kimler mazisine soyuna düşman
Kimler hakkı bilen kâmil Müslüman
Kimler dili ile kalbi everdi

Kimler gönül yaptı kim kalp kararttı
Kimler kısra Firavunu arattı
Kimler tanrı oldu putlar yarattı
Kimler büyüklüğü kendinde gördü

Kimler kin püskürtür vicdanlar deler
Kimler tevazuunun zirvesindeler
Kimler ifrat biçer tefrit rendeler
Kimler alınlara cehennem sürdü

Kimler edep ahlak mizan tek derdi
Kimler yaltakçılar vasfına erdi
Kimler dost eylemez sevemez merdi
Kimler vuruştur Türk İle Kürdü

Kimler sapkınlığın melametidir
Kimler kıyametin alametidir
Kimler Siyonizm'in sinsi itidir
Kimler müjdelenen mübarek ordu

Kimler hakikidir ve kimler çakma
Kimler Hakkı bilir akledip bakma
Kimler neredeler bir hırka lokma
Kimler sokak sokak uhuvvet ördü

Kimler kimlerledir hangi heyetten
Kimler bezenirler her kavmiyetten
Kimler beslenirler insaniyetten
Kimler şer ehlinin yanında durdu

Kimler din iman der kimin locası
Kimler kime metres kimin kocası
Kimler helak oldu kimler nicesi
Kimler bağrımızda ölümcül urdu

Kimler kötülükten örülmüş kale
Kimleri anlatsam sığmaz hayale
Kimler öndedirler İblisten bile

Kimler Mehmet ile Mehmet'i vurdu

Kimler vaveylanın öncü atları
Kimler Lawrence'lerin kravatları
Kimler hakikatin mücahitleri
Kimler namus bilir namus bu yurdu

Kimler hak ve batıl yazdıkça uzar
Kimlere cehennem cennettir mezar
Kimler kalem satar kim hakkı yazar
Kimler hakikati arşa duyurdu

ZAMANIN VİYADÜĞÜ | MEHMET ŞİRİN AYDEMİR

Güneşe öykünüyor ayın nur giyinen yüzü
mağrur bir bakış fırlatıyor yüreğindeki
küllenmeye yüz tutmuş magmaya

bir karartı dolanıyor ilkin odamın dip
duvarında
sirayet ediyor gölgesi yorgun günün hatmi
çiçeklerinin kırılğan yüzüne
keyifleniyor elleri meşaleli ateş böcekleri

rüzgarın tiz sesi yankılanıyor koridorlarında
kuzey cepheli kalp hanemin
ufkun bitimsiz çizgisinde kayboluyor mor
hareli kuşlar

ağır aksak ilerliyor yorgun ömrüm zamanın
Viyadüğünde
istemsiz geri veriyorum mazbatasını
gençliğimin sahibine zamanın

hangi kıyısız denize açıldığım vapurda son
kez ardımdan hangi el sallanacak
bilmiyorum

BU DÜNYA| ELVİN MÜTALİBOĞLU

Birileri hiç düşünmez bugünü,
Geleceğe hep dikerler gözünü.
Unuturlar anı gelen ölümü,
Çünkü hayal hülyasıdır bu dünya.

Bu hayatta nice sultanlar vardı,
Zenginlikle hep öğrenip yaşırdı.
Peki ölüp, kimi servet apardı?
Hülyaların hülyasıdır bu dünya.

Sapasağlam hayattayken gülemez,
Yaşamanın kıymetini bilemez.
Derk edemez, etrafını göremez,
Kimilerin rüyasıdır bu dünya.

Her gördüğün fakir, fukara sanma,
Karşılıksız seni seviyormuş, kanma
Her gözünden yaş çıkana aldanma
Artistlerin dünyasıdır bu dünya.

SAHİPSİZ GÖLGE | RIDVAN YILDIZ

Mehmet Erte'ye

Ölümsüzlüğe kavuşamayan yılan
Çalıp gitti Gılgamış'ın avuntusunu
Uzak ülkelerin soluğunu taşıyan ideaların
uyuşturduğu beden,
Dünyanın bir yerine ekleniyor,
Yendikçe ölüm.
Çoğul gündem bir yüzün etrafında
Acı ve harika !
Aşğın gözlerinde nakarata çevrilen ölüm
Romantik körlüğü.
Lanetten kurtulmanın rahatsız edici tarafı;
Hayaller için gerçeklerden vazgeçme,
Özgürlük ve esaret !
Arada bir günaha giriyor,
Kendini onlara hatırlatıyor
Benzerliğin paradoksu, bedenden öncesinin
gücü.
Bakışları üzerine örtmek için
Varoluşun aynı karanlık gövdesi
Kendini hedefiyle tamamlayan irade
Başkasının terinde boğuluyor
Gölgenin içinde gizli yüz
Kim kendisi olabildi?(kalabildi?)
Yüzün içinde birçok yüz...

ULANIR KENDİNE HAYAT | HEYBET AKDOĞAN

kırgınsın
kızgınsın bu hayata
günaşırı umutsuzluğuna
kırık pencereden ışıklar sızar
uzak hayallerinin yurdunda
mavi göğe çizerken özgürlüğü
ıslanır bulutlar altında kederin
kendi dilinde
yarana dokunur her şiir

içindeki hücrene akseden
sınırsız dünyanın
hiç doğmamış güneşidir
yıldızlar ıştır gözlerinde
telaşla uçuşur yarasalar
yaşamak bu değil dediğin her yerde
herkesin telaşı nuh'un gemisidir

dudaklarında hala asılı duruyor sloganlar
her kelimende bir kırımın çılgılığı
her yanın puslu sisler sarmalı
zamanın hiçliğine bir ıslık tutturur
dudakların
her kahırını sabrınla ağartırsın
ürkütölmüş düşler karşılar seni

kalbinde umut tedirgin
öfken o çok uzun tarihi yakar
ulanır kendine hayat
yeniden kendine yürürsün
aşılsa da yollar
sen
mesafelerin sınıandığı menzildesin

VUKULU HAL | OĞUZ ANIL

İltizamı-Hak'ka 33 farz yaşında,
Zaman vuku ikibin altımızda.
Takvim götürü andalip bülbüle,
Belabiller vakti olur edam o zaman.
Mucizevi ağır idim yaşadığım yetmiş kilo,
Hamdi olabilir namazdan nemaz o
sürdüdü.
Oruçlu aylarca Hindu yogi gibi,
Tabiat ötesi telekinezi, durugörü, telepati.
Melekler ikişer, üçer, dörder kanatlar,
Hak'kın elçileri, bil'imtisal türküler.
Şifadar etti beni batını Sofi,
Boyuttan boyuta halenden ötesi, çalmaya
gitmedi.
Ama kalp gözü önünde secde ettim,
Güçlüdür benim bağlılığım kalpten kalbe.
Zaman üç ay geçti, şiirname Oğuzhan imi,
Oğuzhan ve Oğuzname, ondüle, şıra yıldızı.
Sirius b, astroloji seyahat çakallar,
Gönül gözü, derviş görür, elektrikli el.
Medya kafa, ruhani, kutsal, doğrucu,
Günahsız, hilal göklere, Atatürk önder.
Rahman rahim adıyla, ben yeniden ne
olursam gel,
Tetraküp uzaydan girdi, her vaktinde
alacakaranlıklar.
Horoz ötüyor, uyanmak vakti,
Şiirleri yaz, güfte et, ortasyanın ortasından
dörtнала.
Her yöne dağılan, imparatoriçe evlenmek
için ulaştı,

Pi kaba rastlantılar fırtınası hod yesod muamması.

Güzel konuşma, kadının şansını anlayan yargı,

İletişim teknolojisi çağı, abis fırtınaları.

O efelnikufesi, yarımın aşık mendili,

Hayat sevgi boyumun bahtiyarlık benim.

Kevser mutluluk, aydınlığın sonsuzluğu,

Hüsnü Şerif aşip evi cennetten bahçesi.

Sonsuzluk Zerrin yarımın aşkında.

ARI KOVANININ RUHU | PINAR KIZILHAN

Özet:

Bu yazının amacı, yönetmenliğini Victor Erice'in üstlendiği, 1973 yapım yılı "Arı Kovanının Ruhu" (The Spirit of Beehive) adlı filmde, çocuk karakter Ana'nın, soyut bir kavram olan ruh sözcüğüne ilişkin sorgusuna ve anlam arayışına dair çocuk benliğe özgü kavrayış ve düşlem gücü ile nasıl ulaştığını ele almaktır. Sahnelerdeki dramatik anlara dayalı olarak yönetmenin çocuk benlik açısından kaygısı, Ana'nın, cesareti ve anlam arayışındaki durumlar tartışılmıştır.

İspanyol yönetmen Victor Erice, filmlerin evrensel bir dili olması gerektiğini savunur. John Ford, Howard Hawks, Michael Curtis, Victor Fleming, Luis Buñuel Portolés gibi yönetmenleri izleyerek yönetmenliğe başladığını söyler. 1973 yılında, Franco'nun kırk yıllık yönetiminin sonlarında Arı Kovanının Ruhu adlı film, İspanyol sinemasının başyapıtlarından biri olmuştur.

Arı Kovanının Ruhu (el espíritu de la colmena) ve Frankenstein Filmlerindeki Tematik Bağ

Gómez ailesi, İspanya'nın Castilian Bölgesi'nde kırsal bir kasabada yaşayan bir ailedir. Evde, arı kovanı motifi, petekler ve sarı renk filmin görsel atmosferlerindendir. Filmin açılış sekansı, çocuk şarkıları ve çizimleriyle başlar. Victor Erice, Arı Kovanının Ruhu adlı filmde, James Whale'in, 1931 yılı Frankenstein filmindeki çoğu sahnesine metinlerarası referanslarda bulunur. Bu referanslar adeta izleyicinin belleğinde görsel yankı etkisi yaratır. Erice, filmin açılış sekansında, Whale'in Frankenstein filminden üç görsel tema sunar: Birincisi, Edward Van Sloan tarafından izleyicilere verilen sözel ön uyarı, Frankenstein (canavar) ile göl sahnesi ve küçük Maria, boğulup ölen Maria'yı kasabada babasının taşıdığı sahnedir. Bu andan itibaren yönetmen Erice'in Arı

Kovanını Ruhu filmi, Whale'in Frankenstein filmiyle tematik bir bağ kurarak başlar.

Filmin isminin Arı Kovanının Ruhu olması, yönetmenin filme yüklediği anlamı dışı vuran önemli ipuçlarıdır. Arılar ile sembolleştirilen cumhuriyetçiler, hapsolmuşlar ama ruhlarını kaybetmemişlerdir; bu ruhu tekrar diriltecek olan, umudu taşıyan bilgi ve hayallerinin peşinden giden çocuklardır. Fakat bu umut, içinde milliyetçilerin aleyhine olsa da kötülüğü, savaşı ve yıkımı barındırmaz (<https://www.hayalperdesi.net/sinefil/76-ari-kovaninin-ruhu.aspx>, 2013). Baba Fernando Fernán Gómez, evde çalışma odasında dergileri ve radyosuyla yalnız çalışarak günlerini geçirir. Kendisi, arılar ve kovanlarının gözlemcisidir. Fernando, gündüz odasından balkona çıkar. İzleyicinin dikkati, “görünenin ötesini görebiliyor musun?” şiirinin seslendirildiği ses klibine odaklanır. Filmin kapanış sekasında, aynı sahne, bu defa gecedir, görünenin ötesini görebilen, ruh'un ne demek olduğunu öğrenmek isteyen küçük kızı Ana'dır. Yönetmenin bu sahnedeki kaygısının, cumhuriyetçi ve milliyetçiler arasında yaşanan İspanyol iç savaşından sonra çocukların umut olduğunu düşünmesidir. Eşi Teresa Gimpera savaş sonrası sevdiklerini yitirmiştir. Film boyunca ebeveynler arasında neredeyse hiç diyalog geçmez.

Fernando, bahçedeki kovanlarla arıcılık yapmakta, bununla birlikte evinde özel tasarladığı tel kovan içinde arıları incelemekte ve arıların çalışma felsefesi hakkında notlar almaktadır. Arı Kovanı, Cumhuriyetçilerin toplumsal dayanışma ruhunu temsil eder. Fernando'nun bu notları, Belçikalı şair Maeterlinck'in Arıların Yaşamı (1919) adlı öyküsünden esinlendiğini göstermektedir. Maeterlinck, arıların düzeni, dayanışması ve uyumunu anlattığı öyküsünde bu canlıların yaşamını, insanların örnek almasını istediği bir toplumsal modeli telkin eder. Dolayısıyla, Fernando'nun arıları ve kovanı uyumlu, dayanışmacı ve çalışkan toplumu (dayanışmacı, özgecil kovan ruhunu) temsil eder. Atmosferin baskın duyguları

yenilmişlik, yalıtılmışlık ve umutsuzluktur. Buna karşın her bir karakter ayrı bir duygunun temsilcisidir. Filmin dört kahramanı ayrı soruların ve kavramların yüklenicisidirler, ancak esas soru ve sorumluluk Ana'ya yüklenmiştir. Yönetmen Victor Erice, yüzleşme için “çocuklara güvenin” der (Zorlu, 2015).

Ana (6 yaş), ablası Isabel Tellería (9 yaş) ve tüm öğrenciler Whale'in Frankenstein filmi, öğrenim gördükleri okullarına gelen çardak sinemada izlerler. Ana, bu filmi tüm çocuklardan çok daha ilgiyle izler. Ana, gece gündüz Frankenstein'in, neden Maria'yı öldürmekle suçlandığını ablasına sorar. Abla Isabel, Frankenstein'in asla ölmeyeceğini, bir ruh olarak yaşadığını söyler. Ana, “ruh”un ne olduğunu merak eder. Abla Isabel ise Ana'ya, Frankenstein'in (canavar) terkedilmiş binada yaşadığını söyleyerek Ana'nın bilmediği, öğrenmek istediği ruh kavramıyla ilgili sorularını istismar eder. Tek başına, binada canavarı defalarca aramaya giden Ana'nın cesaretine abla Isabel öykünür. O ne yapsa, nereye gitse Ana'yı gizlice gözler. İlgiyi kendi üzerine çekmek için evde yaşayan kedilerine hırçın davranır. Burada yönetmen, izleyiciye çocuk ve masumiyet arasındaki ilişkiyi sorgulatar.

Ana'nın bilmediği bu kavrama – ruh – ilişkin gelişen öğrenme tutkusu ve arayışı çocuk benliğinin özerkliğini besler. Bu sıralarda, baba Fernando, kızlarıyla bir doğa yürüyüşüne çıkar, kızlarına ölümcül mantarları tanıtır. İlerleyen günlerde, iki kız kardeş okuldan eve dönüşlerinde, Ana, ablasıyla evlerine yakın konumda bulunan demiryolu raylarında, yaklaşan trenin sesini dinler. Isabel, trenin gürültüsünden korkarak uzaklaşırken, Ana, rayların üzerine kulağını dayar, hızla gürültüsüyle yaklaşmakta tren raylarından son anda geri çekilir. Ana'nın trenle karşı karşıya kaldığı bu sahnede, tehlikeye karşı meydan okuduğu görülür. Yönetmen, tekrar Ana'nın cesaretine dikkat çeker. İzleyen günlerde kız kardeşlerin duygularına, okuldaki sınıf arkadaşlarından

bir öğrenci tarafından yüksek sesle okunan Rosalia de Castro'nun¹² şiiri tercüme olur:

“Artık ne kötülük, ne de nefret
Değişme korkusu bile yok bende
Sadece susamışlığım, bilmediğim
Şeye susamışlığım
Ey yaşamın ırmakları, nereye akarsınız ki siz?
Hava, hava almam lazım.
O karanlıkta ne görürsün ki
Hani şu seni sessizce titreten?
Görmüyorum ama bakıp duruyorum
İşte
Yüzü güneşe dönük kör biri gibi
Düşenin bir daha kalkamadığı yere düşeceğim”
Rosalia de Castro

Ana'nın okulunda, derste, sınıf öğretmeninin rehberliğinde, vücudun bölümlerini öğrenmek için kullanılan, insan boyutunda tahtadan yapılmış sınıf içi ders materyali Don Jose vardır. Öğrenciler, sırayla öğretmen tarafından verilen yönergeye göre bedeninin organlarını uygun konuma yerleştirirler. Yönetmenin burada da Frankenstein filmine referans verdiği görülür.

Cumhuriyetçi bir sığınmacı, Ana'nın, canavarı görmek ümidiyle yalnız gidip geldiği bu köhne binaya saklanır. Ana, canavar sandığı bu kaçak askerle arkadaş olur. İlk buluşmalarının gerçekleştiği bu sahne, filmin başlangıcında gösterilen küçük Maria ve Frankenstein sahnesine görsel atıf yapar. Sahnedeki karakterlerin fiziksel konumları, -Ana sağdadır, soldaki büyük figürdür- Whale'nin filmindeki sahneyi simgeler. İki sahne arasındaki ilişki, Maria'nın Frankenstein'a (canavara) papatyayı, Ana'nın arkadaşı kaçak askere elmayı vermesidir. Bu sahnedeki metinlerarasılık Ana'nın ruh kavramına ilişkin sorgusu ve anlam arayışıdır. Ana'ya yönelik yetişkin bir asker tarafından bir kötülüğün olmaması, bu anlam arayışını sürdürmenin değerini doğrulamaktadır. Cumhuriyetçi sığınmacı bir suçludur, ancak Ana'nın ona yardım etmesi; bal, ekmek

getirmesi, ayakkabılarını bağlaması vb. ülkedeki cumhuriyetçi ve milliyetçi iç çatışmaya meydan okuyan ince bir politik meydan okumadır denilebilir.

Sığınmacı, bir başka deyişle Ana'nın arkadaşı yetkililer tarafından öldürülür. Buna çok üzülen Ana, ruhu ile bağlarını yeniden kurmak için göle yalnız bir yolculuk yapar. Gölde, suretine bakar, ama yansıması Frankenstein'e dönüşür. Frankenstein filminde olduğu gibi, Frankenstein'ın kendisine doğru geldiğini görür. Frankenstein filminde, göl kenarında küçük Maria ölürken, Ana, yüz yüze kaldığı tehlikenin farkındadır, ancak bilinmeyen sınırlarını anlamak için ödemesi gereken bedeli kabul eder. Maria'nın aksine Ana, keşif gecesinde hayatta kalır, ailesi gölün kenarında kızlarını bitkin halde bulduktan sonra evlerine getirir.

Ana sessizleşir, içine kapanır. Doktor aileye kızlarının iyileşmesinin zaman alacağını söyler. Filmin kapanış sekansında Ana, gece yalnız başına balkondan bakarken, bir trenin sesi yankılanır, bu görsel imge ise Ana'nın tehlikeye meydan okuduğunu hatırlatan ve bu tutumuna bağlılığını teyit eden arka plandır. Ana, savaş sonrası İspanya'da uyum ve arı kovanında var olan kırılmaz bir ruhtur ve bu nedenle, gelecek için bir umut unsurudur.

Kaynakça

Willem, Linda M. "Text and Intertext: James Whale's Frankenstein in Víctor Erice's El espíritu de la colmena." Romance Languages Annual IX (1998): 722-25. Available from: http://digitalcommons.butler.edu/facsch_papers/395. 12 Haziran 2018 tarihinde erişilmiştir.

https://digitalcommons.butler.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1396&context=facsch_papers

¹ Bu yazıda büyük ölçüde Willem, Linda M. "Text and Intertext: James Whale's Frankenstein in Víctor Erice's El espíritu de la colmena" adlı makaleden yararlanılmış, kaynakça bölümünde makalenin künyesi gösterilmiştir.

² Şiirin İngilizceden çevirisi için Doğan Aksoy ve Bahar Kızılhan'a teşekkür ederim.

15 Haziran 2018 tarihinde erişilmiştir.

<https://www.festival-cannes.com/en/69-editions/retrospective/2010/actualites/article/s/exclusive-interview-with-victor-erice> 15 Haziran 2018 tarihinde erişilmiştir.

https://www.youtube.com/watch?v=tgD_3vA8cHA 15 Haziran 2018 tarihinde erişilmiştir.

<https://www.hayalperdesi.net/sinefil/76-ari-kovaninin-ruhu.aspx> 8 Haziran 2018 tarihinde erişilmiştir.

Zorlu, F. (2015). Arı Kovanının Ruhu Filminin İkonolojisi. Sinecine, 6 (1), s. 29-56.

BİR AYRICALIKLI KUŞAK “X” | OĞUZHAN KÜLTE

Kendimize zaman zaman şu soruyu sorarız: Ne zaman doğmak, hangi devirde yaşamak isterdim? Bu soruya farklı kuşakların farklı cevaplar vermesi oldukça doğaldır. Ve fakat sözün ucu bir yetmişli kuşağa temas ederse, büyük oranda ve memnuniyetle yine yetmişli yılları dile getirecek ve şaşırtacaktır sizi. Kimler daha anlamlı ve güzel bir zeminde doğmuş olmayı istemezdi ki? Ne var bu yetmişli yıllarda ki, günümüzde dahi hâlâ “ben de varım” diyebiliyor, geçmiş ve bugünleri arasında en ideal bağları kuruyor ve dahası geleceğe de vizyon sahibi olabiliyorlar...

Her devrin kendine mahsus güzellikleri, zorlukları ve bu süreçleri deneyimleyen kuşakların hafızlarında derin izleri vardır. Bu izler günümüz kuşakları yani milenyumcular için henüz yeni yeni belirginleşmekte ve ileriki yıllarda da anılardaki yerini alacaktır kuşkusuz. Kuşakların yaşadıkları devrin şartlarından etkilenmeleri gerçeği bir kenara, yaşadıkları devre de iz bırakmaları işin diğer yanıdır. Bu anlamda yaşı bizler gibi elli ve üzerindeki insanlara sual edildiğinde, çocukluk ve gençlik yıllarını nasıl da dolu dolu yaşadıklarını duyarken hayretler içinde kalınmasına da şaşmamak gerekir. Aynı durum bir ellili ve altmışlı kuşaklar için çok geçerli değildir ne yazık ki. Zira, onların devrindeki sınırlı olanaklar, dünyayı kasıp kavuran siyasal ve ekonomik buhranlar, hayatın renklerini büyük ölçüde filtrelemiş ve onlar, çilelerin insanları olarak güne gelebilmişlerdir.

Yetmişli kuşaklar öncekiler gibi bir nebze zorluğu yaşamış olsalar da, ulaşabildikleri olanaklar ve hayatın oldukça farklı yönlerinde ve zeminlerinde bulabildikleri fırsatlarla oldukça

bahtiyardırlar dersek, abartı da olmaz. Zira, bu kuşak cumhuriyet tarihinin en güzide müziklerinin, başyapıtlarının canlı şahidi, Türk sinemasının devlerinin hemen her mahallede kurulan açık hava sinemalarıyla en yakıp takipçisi, uzak doğu sporlarının mantar gibi çoğaldığı spor okullarının üyeleri, henüz emekleme dönemindeki bilişim teknoloji ürünlerinin ilk kullanıcıları da olabilme şansına erişmişlerdir. Sadece bilişim maceraları ve bu konuya dair deneyimleri bile günümüzde de ayakları üzerinde durabilmeleri bakımından ne de büyük bir nimettir. Bu durum ne yazık ki yetmişli yılların öncesi kuşak için geçerli değildir. Ve onlar, sanki günümüzde yaşamıyormuş gibi adeta inzivaya çekilmişler, gayri sosyal bir pozisyonda ve sanki hayattan da emekli olmuş gibidirler. Bir zamanların en kesif sorunlarıyla yüzleşen, madurluk anlamında hayatın türlü zorluklarını derinden yaşamış bu kuşak, günümüzde unutulmuş, bir kenara itilmişlik haliyle son derece etik dışı bir soyutlanmayı, dışlanmayı ve kısaca çağın gerçeklerinin dikte ettiği vefasızlığı yaşamaktadır.

Konuyu hangi bakımdan ele alırsak alalım, her kuşağın bir misyonunun olduğunu gözardı edemeyiz. Ellili ve altmışlı kuşakların gayretleri olmasaydı, yetmişli ve sonrasındaki kuşakların bu günkü sosyal, kültürel, akademik erişimleri de olamayacaktı kuşkusuz. Bu trajedik gerçekten hareketle, o dönemin insanlarını hiç olmazsa hayatlarının şu son düzlüğünde daha bir sahiplenmek ve gönüllerini almak, tecrübelerini, anılarını dile getirebilecekleri zeminler sunmak, toplumun tüm kesimlerinin bir vefa borcudur.

İddialı şekilde şu yetmişli kuşakların neden başat bir nesil olduğunu anlamaya çalışalım. Onlar, yıllar öncesinde salt resmi bayramları dahi onlarca günlük hazırlıkla, hadiselerin bizzat öznelere olarak içinde yer

alarak derinden nefeslenmişler, tiyatro oyunlarını ekrandan değil, bizzat orijinal sahnelerinden izleyebilme şansını yakalamışlar ve daha da somutu ise, hiç olmazsa gençlik dönemlerine değin bir müsamereler vasıtasıyla bu zeminlerde yetenekleri ölçüsünde roller de üstlenmişlerdir. Bu artılar, yetmişli kuşaklarda o dönemin günümüze göre oldukça baskın ve dikte eden eğitim felsefesine karşın, hayata dair zorlukların aşılması noktasında insiyatif alabilme ve pratik çözümler üreterek yarına güvenle bakabilme yetilerini de pekiştirmiştir kuşkusuz. Kısacası, yetmişli kuşaklar, uzay çalışmalarının yakından takipçisi, bilişimin gelişiminin hedef kitlesi, spor, sanat ve kültürel ve akademik yaşamın da daima içinde yer alanı olma şansını yakalamışlardır.

Günümüzün “Z” kuşağı olarak tabir edilen nesli ile kendini asgari şartlarda yetiştirmiş bir yetmişli kuşak, bu donanımı sayesinde rahatlıkla onlarla boy ölçüşebilir. Günümüz nesli ile yetmişli yılların neslinin tarih aralıkları farklı gibi görünse de onları ortaklaştıran o denli çok şey varki, bunlara değinilmeden geçilemez. Altmışlı kuşakların müzik anlayışları bizlere çok sığ gelebiliyor. Ve fakat bir yetmişli kuşağın müzik kulağı ile milenyuma kadarki kuşağın anlayışları ise bütünüyle olmasa da ciddi manada ortaklaşabiliyor. Tam da bu noktada yetmişlerde nelerin ve nasıl yapıldığını irdelenmesi gerekir sanırım. Zira, yetmişli yıllarda kimler sanat adına bir şeyler yapma gayreti içine girmişler ise, bunu hakikaten mükemmel yapmışlar. Öyle omasaydı, o günlere adını altın harflerle yazdıran sanat değerlerinin günümüzde de dinlenenler arasında olduklarını söylemezdik değil mi? Bu dinleme ortaklığı “Z” kuşağını da kapsamı içine almış görünüyor. O yıllarda üretilen sanat eserleri ve bilhassa müzik

yapıtları adeta sahalarının nirengi noktaları gibi güncelliklerini korudukları gibi, farklı yorumlarla da daha bir dernlik ve güncellik kazanarak yeniden yeşermişler sanki.

Şunu söylemek gerekir ki, çokça dinlediğimiz sanat, pop, rak, arabesk, fantezi, arajman tarzlarındaki eserlerin sonraki yıllarda unutulup gidileceği ve bizlerdeki o müzik sevdasının da bir takıntı olduğu hep dillendirilirdi. Bizler ise, büyük beğeni ve hayranlıkla sözlerini dahi ezberlediğimiz onlarca eserin, onlarca yıl sonra yeniden değer kazanacağını, dinlenir olmaya da devam edeceklerini söylemekten geri kalmazdık. Biz, o eserlerin her bir sözünün hayata ne denli bağlılıkla yazıldığını, ne denli güçlü söylem ve anlam derinliği içerdiğini, müzik kurgularının da oldukça üst seviyelerde olduklarını anlamıştık sanırım. Ve nihayet bizler haklı çıktık. Yetmişli yılların kuşaklarının hayranlıkla ve bıkmaksızın dinledikleri, kulaklara pelesenk olmuş şarkıları, onların çocukları tarafından da kısmen de olsa beğeniyle dinleniyor, icra ediliyor. Günümüzde üretilen eserlerin daha marjinal ve günü birlik olmaları da bunda etkindir kuşkusuz. Yeşilçam'ın ortaya koyduğu sinema eserlerinin de bu anlamda hakkını teslim etmek gerekir sanırım. Zamanının büyük bir kitlesinin beğenisini edinen eserler ve onlara can veren aktör ve aktristler, günümüzde de aynı heyecanla insanları ekran başında toplayabiliyor ve onlarda; ortaklaşa gülmelerin, düşüncesün, hüznün rüzgarını da neşenin fısıltısını da hissedişin, düşüncesün kapısını aralayabiliyorlar. Kısacası, sadece zamana değmekle kalmamış, onu bir hayli de aşmışlardır. Tam da bu bakımdan şu yetmişlilerin zemini bir başka değerlidir belki de.

Bir eserin kendi üretildiği yılları aşarak sonraki yıllarda da dinlenebiliyor olması yabana atılabilecek bir şey değildir elbette.

Bu durum, o eseri yazan, besteleyen ve icra edenlerin en üst seviyede kalıcılığı yakalayabilmiş kalitelerinin de açık göstergesidir. Bu anlamda duygu dünyaları en zenginleşmiş kuşaklardan biri olarak yetmişlileri şanslı görmemek, onlara gıpta etmemek elde değildir. Ben de bu kuşaktabiri olarak kendimi son derece şanslı, bahtiyar hissediyorum. Bizler, mazideki rüzgarın esintileriyle günümüzdeki gençliğin hissiyatlarına, düşünceslerine biz nebze daha yakınız. Bu durum onlar bakımından bizi sanki kültürel bir elçi durumuna da sokabiliyor kuşkusuz. Beğeni, duygu ve düşüncesleriyle bir kuşağın sonrakilerle uyumu çok çok nadir görülen bir durumdur. Kuşak çatışmalarının tümüyle yok olduğunu söylemez isek de, bu çatışmaların daha insaflı ölçüde cereyan ettiğini ve çoğunda da biz uzalaşıva varılabildiğini söyleyebilmemiz ne mühimdir.

Henüz en doğal ve bir o kadar da saf halindeki, kirlenmemiş, ötekileştirilmemiş kırsal hayatın tablolarındaki masal düzlemine inat zenginlikleri ve bir o kadar da bereketli yanılla köy yaşamının dünlerini de görebilmeleri, kendi olanakları ölçüsünde de yer içine bu yaşamı içinde özne olarak da var oluşları, yetmişli kuşağa paha biçilmez artılar katmıştır hayat adına. Su ve elektriğin henüz köy hayatıyla bulumadığı yıllarda o bereketli toprakların en lezzetli mısırlarını, domateslerini, kirazlarını ve türlü ağız tadlarını en katışıksız haliyle de tüketebilmiş yetmişliler, GDO'nun daha literatüre bile girmedığı o yıllarda en doğal beslenebilenler olmayı da başarmıştır. Onlar harman yerinde düven sürmüşler, av hayvanlarını zenginliğini keşfetmiş, akarsuların berrak akışını gözlemlemiş ve uçurtmayı bizzat el beceri le yapabilmenin hazzını da gurunun da yaşamışlardır. Belki de günümüz insanının her şeyi hazır bulmaları onları mutsuz

etmektedir bu anlamda. Yetmişliler her ne aldılar ve her neyin içinde olmuşlarsa, ona mutlaka kendilerinden bir şeyler de katabilmişlerdir. Kısacası, hayatın gözlemcisi olmaktan çıkmış, öznesi olarak çokça rolü deneyimleyebilmişlerdir.

Çeyrek asırdan biraz daha gerideki doğamızda ortalama bir becerideki olta balıkçılığı deneyimi bize her on- on beş dakikada yaklaşık bir düzine tatlı su balığı skorunu verebilmekteydi. Bunu sıradan bir animızdan bu günün çocuk ve genç yaş grubuna aktarsaydık, büyük oranda ironi yaptığımızı, durumu biraz da efsaneleştirerek ve oldukça abartılı dile getirdiğimizi sanacaklardı. Oysa durum tam da böyleydi gerçekte. Billur gibi akan ;dere, çay, ırmak ve nehirlerin yanı sıra, sabahın çok erken vakitlerinde bir iskeleden deniz tabanının son derece temiz bir görüş sağlaması, derken koskoca kalıbıyla ta ki sahile yakın bir çizgiden orkinos sürüsünün belirlenmesi ve dahası masal değildi. Bu tür deneyimleri, heyecanları aktarırken, günümüzde oldukça sıra dışı şeyler gibi göründüklerinden olsa gerek, bizleri dinleyenlerin şaşkınlığını anlamak çok da zor değil. Keşke zamanda biraz gerilere gidilebilse ve bu anlatımların bizzat tecrübe edildikleri bütün çıplaklığı ile günümüz kuşağına da aktarılabileseydi. Bunu yapabilecek sınırlı sayıdaki resim ve imkanları olanların video kayıtlarının önemini varın siz düşünün.

Hayatı adeta tüm hücreleri ile solumuş, hissetmiş ve kendinden bir şeyler katabilmiş yetmişliler, son elli yılın en çok kendi olabilmış, içi ve dışı ile sağlıklı örtüşen kişilikler olarak da ayrı bir yerdedir. Potansiyellerini keşfetme, hayata yansıtma anlamında da çok şanslı bir zamanda yer edinebilmeleri bunda büyük katkı sağlamış olmalıdır. Onların anılarındaki hayat son derece dirik, renkli ve bir o kadar da

sürükleyicidir. Dolma tekerlekli bisikletlerden, şambrellilerine, sokak aralarında akşamların o belli vakitlerindeki ve ev ahalisinin de merakla bekledikleri “”Bozaaa” nidasına, havaların ısınmasını takiben lünaparklardaki atlı karıncaya, çarpışan arabaya, dönme dolap ve dahasına, kapsamlı bir kütüphaneye erişimleri olmamasına karşın, bu kuşağın kendilerini ifadede sorun yaşamadan güne uyumlarındaki pahasız gözlem ve deneyimler, sizce de dikkate değer değil midir?

Teknolojik devinimleri de en ilkelinden itibaren en üst seviyedeki günümüz araçlarına değin bizzat görebilmiş olmaları, “bende varım” söyleminin de omurgasıdır aslında. Hayat filminden neredeyse hiçbir şeyi ıskalamadan bu günlere gelebilmiş olmaları ya da uzunca süre beklemekli olan çoğu icadın bu kuşakla birlikte bir dinamik devinime girmesi, onların bugündeki dik duruşlarında elbette çok manidardır.

Geriye dönüp bakıldığında çokça neslin belli belirsiz izleri bırakacağı bir vakıadır. Bu izler ellili ve altmışlı yılların insanlarında oldukça silik kalmışken, görünen o ki yetmişlilerinkinde çok uzun ve de belirgin şekilde ortaya çıkacaktır. Şunu belirtmek gerekirse, günümüz Türkiye’si’nin omurgası neredeyse yetmişli kuşakların maneviyatı, duruşu, disiplini, esnekliği üzerinde kısa süreli de olsa daha yol alabileceğe benzemektedir. Onlar, bu anlamda ülkenin kaderi için de büyük görevler üstlenmişler, teknoloji ile aralarında sağlıklı bir mesafe koyabilmiş ve yeri geldiğinde de ondan en üst seviyede istifade edebilmenin yollarını da bulabilmişlerdir.

Umudumuz, eski ve yeni bir arada tutan değerlerden biri olarak, yetmişli kuşağın son dönemlerin neslini de yeterince doğru anlaması ve olumlu yönde de motive

edebilmesidir. Bu bir bakıma bayrak yarışı ise, herbirimiz bu anlamda üzerimize düşeni yapma gayretine girersek, ülkemizin de günü ve geleceği adian çok iş başarmış da olacağız. Hayat farklı zamanlarda farklı seyretse de, maziden gelen esintilere, güne doğan gerçeklere ve geleceğe yönelik ortak umutlara da birlik ve beraberlikle sarılmayı dikte etmektedir. Bunu birlikte başarabileceğimizi düşünüyorrum. Kalın sağlıcakla.

DERİN VE SIĞ | CEBRAİL KÜÇÜKKOÇKAYA

Okyanusta inci toplayan Arap dalgıçları seyrettin mi?

Denizin derinliğinde tuzlu suyun içinde tatlı suyu poşetle nasıl alıyorlar.

Okyanusların denizlerin derinliklerinde tatlı su kaynakları olduğunu biliyor mu idin?

Ne sığa aldan ne derinlere inmekten kork.

Yaşama dair olanı her zaman bilinen yerlerde burada olur diye arama. Yaşam için gereken ne olursa olsun yaşamın olduğu her yerde vardır.

Düz mantık düşünmek insanı tek düze bir yaşamdan öteye götürmez. Etraflarına bakıp dünyanın düz olduğunu savunanlar ile günümüz düz mantık düşünceli olan insanlar aynı düşünce ve yaşamsal dar yapının içindedirler.

Hayatta bir sonsuz okyanustur. Gereğince sen olarak yaşamak için araştıracaksın, bulacaksın, nasıl alacağını, sahipleneceğinin yöntemini geliştireceksin. Çölle eşdeğer tutulan bir toprağı inceleyip doğru noktayı tesbit edip burası diyerek kazan veya kazdıran insan yalnızca kendini ve diğer insanları değil aynı zamanda o toprağı değersiz görülmekten ve o suyu ziyan olmaktan kurtarandır.

Yaşamın çölleşmeye yüz tutmuş alanlarında da insanın derinine inmek şarttır. Bu seni ve yaşamını aynı zamanda, aile yapını ve yaşamları kurtaran olabileceği gibi o insanında ziyan olmasının önüne geçecektir. Burada devreye giren mevzuu derinde ne bulacağınız ve bulduğunuzun ne anlama geldiğini anlayabilmektir. Hayatın ve yaşamın gerçekliklerini iyi kavraladıysanız ne bulduğunuz da bulduğunuz bir cevher ise kıymetini de bileceksiniz.

Bilim kurgu filmlerinde işlenen bir konudur. Teknolojinin çöküşü ile kaos ve ilkel yaşama dönüş. Tarihi yazılarda da geçmiş dönemde yaşayan insanlar hakkında ilkel topluluklar bahsedilir.

Öncelikle ilkelğin ölçütü nedir diye konuyu ele almak gerekiyor. İlkellik ölçütü bizim şu

an ki teknolojimiz ile o insanların yaşam koşullarını eleştirmemiz olamaz. O toplumların pek çoğu bulundukları zaman diliminin imkanlarına göre çok iyi medeniyetler oluşturmuşlardır. Teknolojik gelişme medeniyet değildir. Medeniyet oluşturabilen toplumlar ilkel değildir.

Eğer teknoloji çöktü diye kaos ortamına girer şekilde soğukkanlılığımızı kaybeder isek asıl ilkel olan bizleriz. İnsanlığın var olduğundan beri bize devrolan bunca tecrübe ve bilgi birikimi ile medeniyeti koruyamıyorsak aynı zamanda teknolojik gelişimi yeniden yapamıyor isek bu bir gerçektir. Günümüzde teknoloji harikası olarak sunulan pek çok makinanın ana sistemine baktığınızda temel yapının ilk makinanın yapılma anlayışı ile aynı olduğunu göreceksiniz.

İki insanın yaşamıda bir toplumdur ve bu toplumda da bir medeniyet meydana getirilirse hangi hal, durum ve şartlar altında olunursa olunsun daima ileriye gidilebilir.

Bütün bu toplumsal medeniyet ve gelişmişlik başarısının merkezinde olacak olanda sığ bakmamak, düşünmemek, yüzeysel ele almamak, derin bakmak, düşünmek, derine ilerlemek ve derinden yükselmektir.

EDEBİYATIN SINIRLARINDA: GERÇEKLİKLE KURGUNUN EŞSİZ BİRLİKTELİĞİ | BESTE BEKİR

Edebiyatta kurgu ve gerçeklik arasındaki ilişki oldukça karmaşık ve ilginç bir konudur. Edebi eserler, yazarların hayal gücü ve yaratıcılığıyla ortaya çıkar ve genellikle gerçek dünyadan esinlenirken kurgusal öğeler içerir. Bu yazımda, edebiyatta kurgu ve gerçeklik arasındaki ilişkiyi daha detaylı bir şekilde ele alacağım.

Edebiyatın temel amacı, okuyucuya bir hikâye anlatmak ve duygusal veya entelektüel deneyimler sunmaktır. Bu hikâyeler, bazen tamamen kurgusal dünyalarda geçerken bazen de gerçek dünyadan izler taşır. Edebiyat eserleri, gerçekliği yansıtmak için kullanılan dil ve imgeler aracılığıyla okuyucunun zihninde canlanır. Ancak aynı zamanda kurgusal unsurlarla da oynayarak hayal gücünü harekete geçirir ve okuyucuya farklı bir dünyanın kapılarını aralar.

Edebiyat, insanların duygusal ve entelektüel deneyimlerini paylaşmak ve iletme için kullanılan bir sanattır. Edebi eserler, gerçeklikten yola çıkarak yaratıcı bir süreçle ortaya çıkar ve içerdikleri unsurlarla okuyucunun hayal gücünü harekete geçirir. Bu unsurların temelinde ise "kurgu" yatar.

Kurgu, edebiyatta gerçek dışı veya hayali öğelerin kullanıldığı bir anlatı türüdür. Bir yazar, kurgusal bir hikâye oluştururken gerçek dünyadan bağımsız bir dünya yaratır ve bu dünyayı karakterler, olaylar ve mekânlar aracılığıyla aktarır. Kurgusal eserlerde gerçeklikten koparak hayal gücü ve yaratıcılık ön plana çıkar.

Kurgu, bir yazarın hayal gücünün sınırlarını zorlamasına ve okuyucuyu farklı bir dünyaya götürmesine olanak tanır; çünkü kurgu, yaratıcılık ve hayal gücünün en temel ifadesidir. Yazarlar, okuyucuyu etkilemek, düşündürmek ve eğlendirmek için kurgusal dünyalar yaratır. Okuyucular da bu

dünyalara adım atar, karakterlerle bağ kurar ve hikâyenin gelişimine tanıklık eder Bu dünyalar, gerçekliğin sınırlarını aşarak fantastik, bilim kurgu, polisiye, romantik veya macera gibi farklı türlerde kendini gösterebilir. Kurgu eserlerde karakterlerin duygusal deneyimleri, olayların gelişimi ve mekânların tasviri, yazarın yaratıcılığına bağlı olarak şekillenir. Edebi eserin gücü, kurgu sayesinde kendini gösterir.

Yalnız şunu da belirtmek gerekir ki edebiyat eserlerinde konu edilen gerçeklik, sadece yazarın hayal gücü tarafından belirlenen kurgusal dünyalarla sınırlı değildir. Birçok edebi eser, gerçek olaylardan, tarihten veya yazarın kişisel deneyimlerinden esinlenir. Gerçekçi romanlar, tarihi kurgusal karakterler ve olaylarla birleştirilerek gerçeklik hissi yaratırken, otobiyografik eserler yazarın gerçek yaşam deneyimlerini aktarır. Bu tür eserler, gerçeklikle kurguyu iç içe geçiren bir denge oluşturarak okuyucuya hem gerçek dünyayı yansıtan bir pencere sunar hem de yaratıcı öğelerle okuyucuyu etkiler.

Edebiyatın gücü, kurgusal dünyaların gerçek dünyayı anlamlandırma ve yorumlama biçimimizi etkilemesinden gelir. Kurgusal karakterler, olaylar ve mekânlar aracılığıyla, yazarlar insan doğasını, toplumsal sorunları, ahlâki değerleri ve insan ilişkilerini keşfeder. Edebiyat, okuyuculara farklı bakış açıları sunarak onların empati yeteneklerini geliştirir ve dünyayı derinlemesine anlamalarına yardımcı olur. Gerçeklikle kurgu arasındaki bu etkileşim, edebiyatın insan deneyimini zenginleştiren bir araç hâline gelmesini sağlar.

Edebiyat, gerçek dünyadaki olayları kurgusal bir şekilde ele alarak eleştirel düşünme becerilerimizi geliştirir. Distopik romanlar veya politik hicivler, gerçek dünyadaki sorunları vurgulayarak okuyucuları düşünmeye teşvik eder. Aynı zamanda fantastik eserler veya bilim kurgu eserleri, gerçek dünyadaki teknolojik, sosyal veya etik sorunları farklı bir bağlamda ele alarak bize yeni bakış açıları sunar.

Ancak edebiyatta kurgu ve gerçeklik arasındaki ilişki her zaman net ve kesin bir çizgiyle ayrılmaz. Birçok edebi eser, gerçeklikle kurguyu birbirine karıştırarak melez bir form yaratır. Postmodern romanlar, gerçek ve kurgusal unsurları bilinçli bir şekilde karıştırarak okuyucuyu olanı biteni sorgulamaya yönlendirir. Bu tür eserler, gerçeklik kavramını sorgularken aynı zamanda edebiyatın kendi yapısını ve işleyişini de sorgular.

Sonuç olarak, edebiyatta kurgu ve gerçeklik arasındaki ilişki karmaşık ve çok yönlüdür. Edebiyat eserleri, gerçek dünyadan esinlenen kurgusal unsurlarla dolu olabilirken, tamamen kurgusal dünyalarda geçen hikâyeler de anlatılabilir. Edebiyat, gerçeklikle kurguyu birleştirilerek okuyucunun düşünme becerisini geliştirir ve ona farklı perspektifler sunar. Bu sayede edebiyat, insan deneyimini anlamlandırma ve yaratıcılığın gücünü keşfetme aracı hâline gelir.

GÖRÜNMEYEN CANAVARLAR | NECLE KARATAŞ

Biricik afacan bir tebessümle:
“Babacığım bana çikolata dolu bir havuz yapar mısın?” diye sordu.

Baba tebessüm etti.

“Kızım ister de yapmaz mıyım?”

“Şaka yaptım. İlgi hayat verir, canlı tutar. İhtiyaçlarıma duyarlısın. Teşekkürler babacığım.”

“Aç gözlü bir evlat olamadığını biliyorum. Bana yaşam enerjisi verdiğin için sana ben teşekkür ederim meleğim.”

Anne mutfaktan:

“Akşam yemeğimiz hazır, hadi yardım edin de sofrayı kuralım canlarım!” diye seslendi.

“Tamam Aşktane’m hemen geliyoruz yardıma.” dedi baba.

Aşktane masayı sildi. Beyaz papatyalı örtüyü masaya serdi. Servis tabaklarını masaya dizdi. Yanına çatalları, kaşıkları, peçeteleri ve ortaya, kırmızı gül dolu vazoyu koydu.

Baba da mangalda pişirilmiş olan kıyma köfteyi ve marul salatasını getirip masaya koydu. Biricik de Babağanuç tabaklarını getirip sofraya koydu.

Baba eşine espiyle:

“Kızın çikolata dolu bir havuz istedi benden.” dedi.

Aşktane gülümsedi.

“Benim kızım çikolata değil ilgi sever. Biricğim 20 yaşında, ama benim gözüm de hep o küçük kız çocuğu olarak kalacak.”

Biricik badem kabuğu rengi saçlarını arkaya attı.

“Kızınız sizi çokook seviyor!”

Anne ile baba bir ağızdan:

“Biz de Biricik’imizi çokook seviyoruz.” dediler.

Baba: “Ballıöz’de çok güzel otantik bir restaurant keşfettim. Yarın sizi yemeğe oraya götüreceğim.” dedi.

Aşktane ile Biricik:

“Bu teklife hayır denir mi?” dediler.

Biricik televizyonun karşısında uyuyan babasının yanına gidip, ayağını gıdıkladı.

“Vakit geç oldu, hadi yatağına kalk babacığım. “6 şubat pazartesi günü yorucu ve yoğun bir gün olacak.” demiştin. Yarın erken uyanmak zorundasın.”

Baba hemen koltuktan kalktı.

“Allah sana rahatlık versin meleğim.”

“Sana da Allah rahatlık versin babacığım.”

Güneş doğmadan insanı dehşete düşüren bir sarsıntıyla uyandı Aşktane. Saat 04: 17’yi gösteriyordu. Gözlerini açtı. Kocasının omzunu sarsarak:

“Uyan can, uyan deprem oluyor! Hemen Biricik’i uyandırıp bahçeye çıkmalıyız.” diye bağırdı. Can derin uykudaydı. Gözlerini açtı. Ve ikisi de yatak odalarının kapısını açtılar. Karşılarında Biricik’i gördüler. O da onları uyandırmaya gelmişti. Üçü de can havliyle merdivenlerden aşağıya indiler. Bu arada elektrikler de kesildi. Her yer zifiri karanlık oldu. Dolaplar, yataklar gemi gibi sallanıyordu. Duvarlar yarılıp yarılıp kapanıyordu. Tuğlalar yerlere düşüyordu.

Aşktane dış kapıyı açtı. Üçü kendilerini zar zor bahçeye attılar. Tam o sırada büyük portmanto dış kapının önüne devrildi.

Aşktane çardağa doğru koştu. Can arkasından:

“Kuyu çökebilir kaç ordan aşkım!” diye bağırdı. Ve sarsıntının şiddetinden baba kız yere düştüler. Can yüksek sesle tekbir getiriyordu.

Aşktane kendini devasa limoni çamın altına attı. Toprağın üzerine sırt üstü düştü. Yüksek sesle: “Ya Allah, ya Allah!” diye bağıırıyordu. Toprak onu sağa ve sola, aşağı yukarı hoplatıyordu. Kapkaranlık gökyüzünde masmavi bir ışık belirdi. Her yer maviye boyandı. Yeryüzü aydınlandı. Gökyüzü yanan bir alev topuna döndü. Mavi renkli bulutlar, ışık huzmeleri göründü. Ev yerinden oynuyor, kiremitler damdan düşüyordu. Tam bu esnada çardak da çöktü. Görünmeyen bir canavar evi salıyor, yerinden sökmeye çalışıyordu sanki.

Aşktane, Can ve Biricik yerden kalkmak istedikçe yere düşüyorlardı. Toprak onları bir mıknatıs gibi kendine çekiyordu. Toprağın üzerinde yürümek, fırtınalı denizde bir geminin içinde uçtan uca

yürümek gibiydi. Apartmanlar ise yerlerinden kalkıp kalkıp iniyordu. Deprem canavarı bir kaç binayı yerden koparıp, tuzla buz etti. Toz bulutları yükseldi. Sanki kıyamet kopuyordu.

İnanalar ve inanmayanlar:“Ya Allah, ya Allah bizi koru!” diye acı acı çığlıklar atıyorlardı. Ev, para, altın kimsenin umurunda değildi. Herkes canını kurtarmaya çalışıyordu. Etraf cehennem gibiydi. Kimileri donları, pijamaları, gecelikleri, çoraplarıyla dışarıya çıkmıştı. Kiminin dili tutulmuş, konuşamaz durumdaydı. Kiminin de akli dengesi bozulmuştu. Kimileri de güvenli alanlara sığınıyordu. Hava da buz gibiydi. İnsanlar tir tir titriyordu.

Enkazlardan: “Ne olur yardım edin!” diye çığlık sesleri yükseliyordu.

Şimşekler çakıyor yağmur, bardaktan boşalırcasına yağıyordu. İnsanlar sırlı sıkılam olmuştu. Arabalarını enkaz altından kurtarabilenler, çamurlu ayaklarıyla arabalarına biniyorlardı. Arabalarını kurtaramayanlar da donmamak için kendilerine sığınacak yerler arıyordu. İnternet bağlantıları da kesildi. İnsanlar yardım da çağırıyorlardı. Ortalık mahşer yeri gibiydi.

Bir süre sonra nohut büyüklünde dolu da yağmaya başladı. Can, Aşktane ve Biricik arabalarına bindiler. Aşktane’in sırtı köpek ve çamur pisiliği içindeydi. Can arabayı çalıştırdı. Villasından biraz uzağa açık bir alana park etti. Ve üçü arabanın içinden korku ve dehşetle, evlerinin beşik gibi sallanışını izlemeye başladılar. Dünyanın sonu gelmiş gibiydi.

Aşktane ölü balık gibi bakarak:

“Zengin yattık, fakir uyandık. Yataklarımızdan donla kaçtık!”

Biricik dehşetle baktı evine.

“Yer yarılacak içine gireceğiz herhalde. Huzur bulduğumuz, mutlu olduğumuz evimizden kaçtık. Deprem canavarı bizi kapının önüne koydu. Bir daha o sıcaklık yatağımızda yatamayacağız. Hayatımız iki dakikada değişti.

Can’ın yüzü kaskatı kesildi.

“Bir ömür boyu, canla başla inşa ettiğim evim yerle yeksan oldu. Bu evi yapmak için bıyıklarımı süpürge etmiştim. 40 yıllık emeğim 2 dakikada yok oldu. Çok

zor bir sınav bu Allah’ım, bize sabır, güç ver!

Bu yıkımı savaş bile yapmaz. Deprem yeryüzündeki en ölümcül doğa olayıymış.”

Aşktane derin bir iç çekerek: “Meğer ölüm kaş ile göz arasındaymış. Kırk yıl düşünsem evimizin yıkılacağı, böyle şiddetli bir deprem yaşayacağımız asla aklıma gelmezdi.”dedi. Ve araba tekrar dev dalgalara tutulmuş gemi gibi sallanmaya başladı.

Biricik korkuyla: “Allah’ım aklımı kayıracam! Ne olur Allah’ım bitsin artık bu sarsıntılar.”diye bağırdı. Aşktane de ona sarıldı.

Güneş aydınlattı Antakya’yı. Deprem canavarı yerle bir etmişti binaları. Taş üstüne taş kalmamıştı. Gökyüzünü yırtıyordu insanların çığlığı. Enkaz altında kalanlar bağıra bağıra ölüyorlardı. Yaşayanların gözlerindeki ışık sönmüştü. Sevdiklerini, komşularını enkaz altından çıkarabilmek için, enkazı tırnaklarıyla kazıyorlardı. İnsanlar beton bloklar altında diri diri gömülmüştü.

Genç bir adam:”Apartman çöktü. Evladım, eşim zemin kattalar onları nasıl çıkaracağım oradan?”diye feryat ediyordu.

Saçı başı dağınık, eli yüzü tozlu olan bir kadın: “Ne olur ses ver oğlum!”diye bağırpı ağlıyordu. Kimileri put gibi öylece bakıyordu onlara.

Zeytin gözlü bir kadın tozlu elleriyle, ağlamaktan kıpkırmızı olan gözlerini silip:

“Ruhum enkaz altında kaldı!”diye ağlıyordu.

Aşktane ile can ambulans ve polisi aradı. Ancak iletişim kopmuştu. Acı dolu gözlerle baktılar içi kan ağlayan bu insanlara. Ne polis ne asker ne de ambulans vardı onları kurtaracak. Hiç bir şey yapmadan öylece çaresizce baka kaldılar.

Biricik annesine ve babasına dönerek: “Kolonlar altında diri insanlar var ve kurtarılmayı bekliyorlar.”dedi.

Can: “Yardım çığlıkları kalbimizi kavuruyor ama yardım edemiyoruz. Gerekli makine, teçhizat yok. Devlet hastaneleri, Özel hastaneler yıkılmış! Çok aciziz çok.”dedi.

Aşktane, titreyen sesiyle:

"Ömrümde bu kadar çaresiz ve Zavallı hissettiğimi hatırlamıyorum. Hüngür hüngür ağlamak istiyorum. Ama ağlayamıyorum." dedi. Ve başını öne eğdi.

Biricik acı dolu gözlerle: "Keşke Alaaddin'in sihirli lambasından kulağı küpeli, koca dudaklı bir dev çıksa. "Dileyin benden ne dilerseniz? diye sorsa. Ne dilerdim biliyor musunuz?" diye sordu.

"Ne dilerdin kalbim?" diye sordu Aşktane.

"Beni kepçe yap enkaz altında olan diri canları kurtarmak istiyorum." diye yanıt verirdim.

Aşktane eğdi başını önüne.

"Ah kızım Keşke o dev gerçek olsaydı."

Biraz ileride yüzünde sevinç ve acı okunan 7 yaşlarında bir kız çocuğu duruyordu. Omzunda kocaman pembe çiçekli bir çanta taşıyordu. Fermuarın açık olan yerinden bir kedi kafasını dışarıya çıkarmış etrafı merakla izliyordu. Kız çocuğu da kurtardığı Sarman Kedisi'ni taşımakta zorlanıyordu.

Biricik omzunda kedisini taşıyan 7 yaşındaki kız çocuğuna bakarak:

"Bu küçük kız bile kedisinin hayatını kurtarmış. Ona sahip çıkmış. Ancak hükümetimiz bizi unuttu, ölüme terk etti. Halk yıllardır vergisini ödüyor. Vergiler halka geri döndü mü? Ne yapacağız? Ne olacak bu insanların hali?" dedi.

Acı hançeri Aşktane'nin kalbini deldi.

"Ah kızım ah canlarımız da insanlığımız da enkaz altında kaldı. Yazıklar olsun insanlığımıza! Allah bizi sındı; biz sınavı kaybettik. Biz de onlara yardım edemiyoruz. Çok çaresiziz!"

Eczaneler talan ediliyor, marketler patlatılıyordu. İnsanlar canları pahasına yiyecek, su bebek bezleri almaya çalışıyorlardı. İnsanlar can, Hırsızlar da para, altın çalma derdindeydi. Esmer genç bir hırsız ellerinde televizyonla kaçmaya çalışıyordu.

Ve güneş battı. Yıldızlar parladı. İnsanlar arabalarına sığındı.

Hava zemheri soğuktu. Artçı sarsıntılar da başladı.

Biricik babasına bakarak:

"Açlıktan öleceğim baba çok da susadım. Arabada yiyebileceğim bir şey yok mu?" diye sordu.

"Arabada yiyecek bir şey yok kızım."

"Daha önce badem fıstık bırakıyordun arabada."

"Leblebi, badem vardı. Arkadaşlarım yedi."

Aşktane gözlerini yumdu.

"Sağlık olsun sabretmeliyiz. Allah bizi unutmaz. Hükümet, keşke kendini bizim yerimize koysa. Bu deprem bana ne öğretti biliyor musunuz?"

Biricik ile babası bir ağızdan: "Ne öğretti?" diye sordular.

"Meğer depremden önceki hayatımız çok güzelmış. Değer bilmemiş, hep şikayet etmiş, şükretmemişiz. Her şeyin bol olduğu evde huzursuz ve gerginmişiz. Şimdi ise arabada iki büklüm, aç, sefil, bir ekmeğe muhtacız. Şu an bir parça sıcak ekmek bizi nasıl da mutlu ederdi. Yok o bana yanlış yaptı, yok benim hakkımda konuştu. Yok o böyle söyledi. Yok bu elbisenin, ayakkabının, koltuğun modası geçti. Telefonum eskidi diye dert yanmışız. İncir çekirdeğini doldurmayan şeyler için birbirimizi kırmışız. Meğer hayat sızlanmak, şikayet etmek için çok kısaymış. Çok tüketen, değer bilmeyen, doymayan bir toplummuşuz. Bizi hiç bir şey tatmin etmiyor. Sürekli tüketiyoruz. İsteklerimiz de hiç bitmiyor. Hevesimiz geçince yeni aldıklarımızı bir kere kenara atıp, yeni şeyler almak istiyoruz. İsteklerimiz de tamamı karşılandıkça daha fazlasını istiyoruz. Şimdi anladım ki, ancak bir avuç toprak doyurabilirmiş insan denilen yaratığı."

Can, acı dolu bir sesle:

"Haklısın aşkım, evimiz sıcacıktı, çok güzeldi. Bolluk bereket içinde yaşıyorduk. Buna rağmen şikâyet edip sızlanıyorduk. Bak şimdi arabalara sığıyoruz. Dünya telaşlarımızın arasında ihmal ettiklerimiz, keşkelerimiz, pişmanlıklarımız var. Bu dünyadaki var olma amacımızı hiç sorgulamamışız. Dünya malına tamah etmiş, konfor ve lükse alışmışız." dedi.

Biricik başını kaldırdı. "Çok doğru söylüyorsunuz bize verilen nimetlerin değerini bilmemiştir."

Aşıktane iş çekti. "Neredeeen, Nereye. Çok vaktimiz var zannedip planlar yapmıştık. Yaşam anlık bitebilecek bir şeymiş. Daha önce bizden uzak görüyorduk ölümü."

Can evine baktı. "Hayat olacakları bize danışmıyor. Para kazanma derdine düşünce; nefis muhasebesi, hayat muhasebesi yapmayı unuttuk."

Aşıktane;

"Şimdi de yaşama savaşı veriyoruz hepimiz. Yer yarılacak altına gireceğiz, diye ödümüz kopuyor. Hayatta kalabilecek miyiz? Bilmiyoruz." dedi.

Biricik sessi titreyerek:

"Bakın evlerin çoğu yıkıldı. İnsanlar enkaz altından çılgık atıyor. Yüreğimiz cam kırıklarıyla dolu. İçimiz kanıyor. Allah'ım sen aklımızı Korum! Nerede hükümet? Bizi neden kurtarmaya gelmiyorlar?" dedi.

Aşıktane'nin gözleri doldu.

"Biz arabanın içinde araba klimasını çalıştırmamıza rağmen soğuktan donduk. Enkaz altında kalan canlarımız kim bilir ne haldeler? Bizim de ölüden farkımız kalmadı. Ölenler bir kez öldü. Bizi kendi Kaderimize terk ettiler. Ölümle savaşıyoruz. Ölmedik ama ölmekten beteriz."

Güneş bütün ihtişamıyla doğdu yeryüzüne.

Aşıktane, Can ve Biricik iki buklüm buz gibi havayı iliklerine kadar hissederek uyandılar. Yürekları alev alev yanıyordu.

Can araç klimasını açtı. Eşine ve kızına baktı.

"Araba deposu yarı yarıya dolu. Benzin biterse donarız. Benzini ekonomik kullanmamız lazım."

Aşk tane esnedi.

"Ah Allah'ım ah! Gece boyunca uyuyamadık. Hayatta Kalanlar sefil, Perişan. Enkaz altında diri diri gömüldü insanlar. Çılgıklar içinde acı çeke çeke öldüler. Enkaz altından sesler geliyor ama kurtarma ekipleri yok."

Biricik iç çekti. "Allah'ım jandarma, polis, Afad nerede kaldı? Kepeçeler, kurtarma ekipleri gelse enkaz altındaki canlarımız

kurtulacak! Biz de yaşamda ölüm arasında ki o ince çizgide gidip geliyoruz."

Can üzgün, bitkin bir yüz ifadesiyle:

"Keşke kendilerini bizim yerimize koyabilseler. Bizi anlayabilmeleri için, bizim yaşadıklarımızı yaşamaları gerekir. Hissettiğimiz acıları duyumsamaları gerekir. Allah'ım sen yaşadığımız acıyı hiçbir kuluna yaşatma. Depremi yaşayan herkesin yüreği diri diri kavruluyor."

"Ben ömrümde bu kadar acı çektiğimi hatırlamıyorum." dedi Aşıktane.

Biricik babasına;

"Baba Benim acil tuvalete gitmem lazım. Peçete var mı arabada?" diye sordu.

"Var kızım bahçemize gidin, bahçe duvarından sizi kimse görmez."

"Haklısın aşkım, bizi oradan kimse göremez"

"Gene de dikkat edin bahçe duvarına yakın durmayın." dedi Can.

Aşıktane ile Biricik siyah ferforje kapıyı açıp, bahçelerine girdiler. Duvar dibine çömelerek tuvalet ihtiyaçlarını giderdiler.

Biricik:

"Of anne ya düştüğümüz bu hale bak. Ellerimizi yıkayabileceğimiz su bile yok. Ellerimiz pislik içinde kaldı. Peçete ellerinizi yeterince temizlemedi. Bu ellerle hiçbir yerimize dokunamayız, kaşıyamayız." dedi.

Aşıktane, leopar desenli pijamasını düzelitti. Kızına bakarak:

"Arabada kolonya vardır kızım ellerimizi onunla yıkarız." dedi. Ve bahçelerinin ferforje kapısını açıp, dışarıya çıktılar. Arabaya doğru yürüdüler.

Aşıktane'nin karşı ki komşusu eşini enkazdan kendi imkanları ile çıkarmış, soğuk bedenini kucağına koymuştu. Cesedin de kolu bacağı yoktu.

Göçük altında kalan bir anne de;

"Bebeğim donarak öldü!" diye ağıt yakıyordu.

Biricik bayılacak gibi oldu. Annesi de onu sardı. Gözlerini kapattı. Arabaya zor gittiler. Arabanın kapısını açıp koltuğa oturdular.

Can endişeyle: "Ne oldu? İyi misiniz?" diye sordu.

Biricik hıçkırık hıçkırık ağladı.
"Boğulacağım baba aklımızı
kaçırmadan gidelim buradan." dedi.

"Ne oldu kızım?"

"Komşumuz eşini enkazdan ölü
çıkarmış. Kolu, bacağı içeride kalmış!"

"Bu çaresizlik beni de boğuyor
kızım, kalbimi bir burgu deliyor sanki."

Aşktane:

"Benim de kalbim kıyım kıyım
kıyılıyor. Bu acının tarifi yok. Ben artık
dayanamayacağım. Sen de yeni Anjiyo
oldun. Sağlığın bozulacak diye korkuyorum.
Artık yaşanmaz buralarda gidelim hemen
aşkım." dedi.

"Haklısın bir tanem, yardım
çığlıklarını duyup yardım edememek beni de
kahrediyor. Elektrik, su yok. İş yerimiz
evimiz, anılarımız şehrimiz yıkıldı.
Yaralarımızı sarabilecek miyiz?
Bilmiyorum. Hadi gidelim."

Biricik:

"Ruhumuz enkazlarda kaldı, hiçbir
şeyimiz kalmadı. Bitkisel hayata girmiş
gibiyiz. Ne olur hemen gidelim baba!" dedi.

Can arabanın kontağını çevirdi.
Araba hareket etti.

Aşktane ile Biricik Yıllardır emek
verip, cennete çevirdikleri bahçelerine
dönüp baktılar. Kangal köpekleri
gideceklerini sezip, bahçeden dışarıya çıktı.

Aşktane ile Biricik Ağlamak istiyor,
ağlayamıyorlardı. Ve yola çıktılar.

Aslan gibi güçlü ve iri olan köpekleri
peşlerinden koştı.

Biricik:

"Aslanı bahçede yalnız bıraktık.
Keşke onu da götürebilseydik. Ama arabaya
sığmaz ki, onu nereye koyacağız?"

"Kocaman köpek arabada durmaz ki
kızım. O da benim evladım gibi. Onu
bizimle götürmeyi çok isterdim." dedi
Aşktane.

Armutlu Mahallesi'ne geçtiler
binaların hepsi tuzla buz olmuş. Ceset
kokuları genzi yakıyordu. Sonra kurtuluşa
doğru yol aldılar. Habib-i Neccar Camii
harap olmuş. Ezan susmuş, Çan çökmüş,
Hazan yıkılmıştı. İnsanlar dondurucu havada
perişan ve sefildi.

Aşktane acı dolu bir sesle:

"Sevginin, hoşgörünün, barışın,
inancın merkezi Antakya'm fotoğraflarda
kaldı. Alevi, Sünni, Ermeni, Rum, Yahudi,
Hristiyan herkesin barış içinde yaşadığı
Antakya yerle yeksan olmuş. Çöplüğe
dönmüş." dedi.

Biricik acı acı: "Yüreğim yanıyor,
yüreğim... Antakya'mızın renkleri solmuş.
Hayalet şehrin hayalet sokakları; acı, sefalet
kokuyor! Tarihi zenginliklerimiz de yerle bir
olmuş."

Can iç çekti. "Acımız çok, hem
yaşıyor hem de yaşamıyor gibiyiz.

Komşularımız, arkadaşlarımız,
dostlarımız enkaz altında. Hastaneler de
yıkıldı. Yaralılarımızın hali ne olacak şimdi?
Göçük altındakiler kefensiz kaldı.
Cehennemde mi, dünyada mıyız?
Bilmiyoruz. Şehirsiz kalmak evsiz
kalmaktan daha çok acıymış. Ne yapacağız
nereye gideceğiz şimdi? Geleceğimiz koca
bir kara delik. Yangın yeri yüreğimiz. Oysa
bizim hayata dair ne güzel planlarımız vardı.
Allah'ım bu nasıl bir sınav? Nasıl bir acı?"

İki damla yaş yuvarlandı Biricik'in
gözlerinden.

"Yaşama hevesimiz kalmadı. Tekrar
yeşerecek mi umutlarımız? yüreğimiz
iyileşecek mi? Yüreğimizdeki yangın
sönecek mi? Küllerimizden yeniden
doğacak mıyız?"

Aşktane, gözlerini kapattı, elini
şakağına götürdü.

"Yaşıyorsak vardır bir sebebi. Mevla
görelim neyler, neylerse güzel eyler."

Antakya ölüm kokuyor! Hatay'a acı
yağıyor. İnsanlar çılgık çılgına Feryat
ediyor. Yüreklere cayır cayır yanıyor! Asi
Nehri kan ağlıyor. Ve bütün bu yıkımlara
rağmen asi asi akıyordu...

DERSİM'DE HÜSEYİN GÜNTAŞ KÜTÜPHANESİ | HİDİR DULKADİR

“Okumayan insan meyvesiz ağaca benzer.” Bu kütüphanenin yeri 1967 orta okul yıllarımdan 2-3 yıl öncesine kadar boş bir arsaydı. Arkada caddeye kapıları açılan 2-3 sosyal konut (Herhalde sosyal konuttu?) vardı. Bundan birkaç yıl önce o konutları yıktılar. İnşaat başladı. Geçen yıl tabela asılınca sordum? ‘*Dersimli hayırsever iş adamları sayın Kazım Güntaş, Erdal Güntaş ve kardeşleri babasının anısına Kütüphane yapıyorlar*’ dediler. Kütüphane edebiyattır, sanattır, okumadır, okuldur, eğitim yeridir. Sevindim. Çok sevindim. Gel zaman git zaman derken bina bitti. Tam faaliyete geçmeden merak ettim, 3 Temmuz 2023 tarihinde içeri damladım. Kapıda 2 genç ve içerde ‘Danışma’ masasında bayan bir arkadaş oturuyordu. Dış kapıda ki; arkadaşla sordum? ‘‘içeri girebilir miyim, gezebilir miyim?’’ dedim. ‘Tabii...!! Tabii...!! Buyur’ dedi. Katları, merdivenleri, balkonu, odaları, WC’leri tek tek gezdim, gözlemledim. 2-3 öğrenci arkadaş ders çalışıyordu. Merhabalaştım. Müthiş bir yapı. Güntaş kardeşler babasının adını vererek yaşattıkları bu kütüphane çalışanlarını ve Güntaş kardeşleri kutluyor, başarılarının devamını diliyorum. ‘*Eser yıkmak kolay, yapmak zordur*’ cümlesi aklıma düştü. Bu bir eserdir. Onlarca, yüzlerce, binlerce insan zaman dilimi içinde buradaki belge, bilgi kaynaklardan faydalanır, yararlanır. İçerde asılı panolarda okudum: ‘Babası Hüseyin Güntaş adına konferans salonu, Güntaş kardeşler annesi Elif Güntaş adına da okul yaptırmışlar. FBEG-O (Fakir Baykurt Edebiyat Gurubu-Okulu) ve ATYG (Avrupa Türkiyeli Yazarlar Girişimi) üyesiyim. Gelecek yıl 30-40 üye arkadaşımdan ‘‘Kitap Bağışlama’’ kampanyasını açacağım, aldığım kitapları Kütüphaneye bağışlamayı

bir görev bilirim. 2. çağrım: Dersimli onlarca yazar, araştırmacı yazar arkadaş var, bunlar dışında tüm yazar arkadaşlar kitaplarını bu bilim yerine hediye etsinler, bağışlasınlar. Damlaya damlaya kitap birikir. Ben de 2. baskılar dahil eylül 2023 tarihinde 10 eserimi HÜSEYİN GÜNTAŞ KÜTÜPHANESİ’ne bağışlayacağım. Haydi bilime, haydi edebiyata, haydi silinen tarihi yeniden yazmaya, ne dersiniz?

**2023 TALAT SAİT HALMAN
ÇEVİRİ ÖDÜLÜNÜ KAZANAN
YAZARA 40.000 LİRA
ÖDENECEK.(SON BAŞVURU
TARİHİ.06 EKİM 2023
CUMA)...**

Nitelikli edebiyat çevirilerini desteklemek amacıyla, dokuz yıl önce aramızdan ayrılan Talât Sait Halman anısına başlatılan "Talât Sait Halman Çeviri Ödülü"nün 2023 yılı başvuruları 04 Eylül 2023–06 Ekim 2023 tarihleri arasında kabul edilecek.

BAŞVURU KOŞULLARI;

Talât Sait Halman Çeviri Ödülü için başvurular, yayınevleri veya çevirmenler tarafından yapılabilir. Başvuruda sunulacak eserler, orijinal dilinden Türkçeye çevrilmiş, ISBN numarası almış, öykü ve roman türlerinin çevirileri ile sınırlıdır. Yayınevleri, en fazla üç çeviri eser ile başvuru yapabilmektedir. Seçici Kurul, aday önerilerinde bulunabilir. Adayların daha önce Talât Sait Halman Çeviri Ödülü'nü kazanmamış olması gerekmektedir, başvuru formu ve koşullarına dair ayrıntılı bilgi içeren şartnameye [iksv.org](https://lnkd.in/d65z6qUC) adresinden ulaşılabilir. 2023 Talât Sait Halman Çeviri Ödülü için başvuruların 06 Ekim 2023 Cuma günü, saat 17.00'ye kadar İKSV'ye ulaştırılması gerekmektedir.

Adres, aşağıdaki gibidir;

Nilay Kartal dikkatine

Nejat Eczacıbaşı Binası

Sadi Konuralp Caddesi, No.5

34433 Şişhane-Beyoğlu-İstanbul

Ayrıntılı bilgi <https://lnkd.in/d65z6qUC>

Başvuru formu <https://lnkd.in/dhdV8GrN>

**KARTAL BELEDİYESİ 8.VEDAT
GÜNYOL DENEME YARIŞMASI'NI
KAZANAN YAZARA 20.000 LİRA
ÖDENECEK.(SON BAŞVURU
TARİHİ.15 KASIM 2023
ÇARŞAMBA)...**

KATILIM KOŞULLARI...

-Vedat Günyol Ödülü Yazmanlığı'na gönderilmesi gereken, ödüle başvuru dosyası şunları içermelidir, (Herbirinden 10 adet)...

-Basılmış ise adayın kitabı, eğer kitap basılmamış ise en az 30 sayfa ve spiral sırtlıkla ciltlenmiş çalışma. Adayın özgeçmişi+adayın adresi+telefon numaraları+varsa e-posta adresini içeren imzalı başvuru dilekçesi.

-Gönderilen kitap ve dosyalar, değerlendirme sonrasında iade edilmeyecektir.

-Kendileri aday olmaksızın ödüle aday gösterilenlerden, Seçici Kurul'un değerlendirmesinden önce adaylıkları için bizzat kendilerinden veya yasal vekillerinden onay alınır.

-Son 2 yıl içinde yayımlanan kitaplar ödüle aday olabilir, daha önceki tarihlerde yayımlanan kitaplar ödüle aday olamaz. Daha önce ödüle aday olan yazarlar, yeni eserleriyle yeniden aday olabilir.

-Ödüle aday gösterilen eserler, bir daha aday olamaz.

-Ortak çalışmalar, ortak kitaplar ödüle aday olabilir. Çalışmayı gerçekleştirenler, ortak aday sayılır.

-Ölmüş kişiler, aday gösterilemez. Adaylık için başvurmuş ya da gösterilmiş bir kişi adaylıktan sonra ölmüş ise değerlendirmeye alınır, kazanırsa ödül yasal mirasçılara ödenir.

-Vedat Günyol Deneme Ödülü'nü kazananlar, daha sonraki yıllarda ödül için yeniden aday olmak için başvurabilir.

-2023 yılı için adaylık başvuru süresi 31 Temmuz 2023'de başlar ve 15 Kasım 2023'de sona erer. Postadaki gecikmeler, kabul edilmez.

ADRES: Kartal Belediyesi Kültür ve Sosyal İşler Müdürlüğü Yukarı Mahalle, Belediye Caddesi, No.6 Kartal-İstanbul

8.VEDAT GÜNYOL DENEME YARIŞMASI ÖDÜLLERİ...

- 2023 yılı için belirlenen birincilik ödülü tutarı 20.000 lira, Seçici Kurul Özel Ödülü ve Genç Deneme Yazarı Ödülü 10.000 liradır.
- Ödülü kazanana, parasal ödül dışında “Ödül Belgesi” ile Vedat Günyol Deneme Ödülü’nü simgeleyen “plaket” verilir.

BİLKENT ÜNİVERSİTESİ İHSAN DOĞRANACI BESTE YARIŞMASI BİRİNCİSİNE 20.000, İKİNCİSİNE 10.000. ÜÇÜNCÜSÜNE 7.500 LİRA ÖDENECEK, 3 KİŞİYE 5.000'ER LİRALIK MANSİYON ÖDÜLÜ TAKDİM EDİLECEK.(SON BAŞVURU TARİHİ.12 OCAK 2024)

- Yarışmaya, her ülkeden yaş farketmeksizin tüm besteciler katılabilir.
- KATILIM KOŞULLARI;
- Yarışma, orkestra eserleri dalındadır.
- Yarışmaya gönderilen eser, klasik senfonik orkestra kadrosu için bestelenmiş olmalıdır.
- Enstrümantasyon: maksimum üçlü orkestra (3333-4331-timp-perc-strings)
- Eserin süresi en az 10 dakika olmalı, 15 dakikayı geçmemelidir.
- Yarışmaya gönderilen eser, en geç 12 Ocak 2024 Cuma gününe kadar teslim edilmiş olmalıdır.
- Besteciler, besteleme teknik ve stillerinde özgürdürler.
- Ödül kazanan bestecilerin eserleri, 03 Nisan 2024 Çarşamba (Bu tarih Merhum İhsan Doğramacı'nın 109. Yaş günüdür) BİLKENT SENFONİ ORKESTRASI tarafından Şef Gürer Aykal yönetiminde seslendirilecektir.
- Yarışma her ülkeden tüm bestecilere açık olup, herhangi bir yaş sınırı yoktur.
- Jüri Üyeleri, yarışmaya katılamazlar.
- Yarışmaya gönderilen eserler yayınlanmamış, alenileşmemiş, seslendirilmemiş ve ödül kazanmamış olmalıdır. Eserlerin telif haklarının tamamen bestecisine ait olması gereklidir. Yarışmaya gönderilen eserler yarışma sonuçlanıp, ödül kazananlar belli olmadan önce hiçbir yerde yayınlanamaz.
- Bir besteci, yarışmaya birden çok eserle katılamaz.
- Ödül kazanan bestecilerin eserlerini Bilkent Senfoni Orkestrası'nın seslendirmesi halinde, hiçbir zaman telif hakkı doğmayacaktır. Bu karar doğrultusunda, eserin Bilkent Senfoni Orkestrası tarafından seslendirilmesi sebebiyle eser sahibi veya eserin mali haklar sahibi herhangi bir hak talep edemez.
- Ödül kazanan bestecilerin eserlerinin seslendirme hakkı ile CD+ Kaset+Video+CD+DVD ve radyo ile internet müzik kanallarında yayımlanma hakları üç yıl süre ile İhsan Doğramacı Bilkent Üniversitesi'ne ait olacaktır.
- Ödül kazanan bestecilerin eserlerinin herhangi bir orkestrada seslendirilmelerinde, programda eser isminin yanı sıra almış olduğu ödül de mutlaka belirtilecektir.
- Yarışmaya katılan eser sahipleri, bu şartnamedeki hükümleri bütünüyle kabul etmiş sayılırlar.

-Besteci eserin bilgisayarla yazılmış orkestra partiyonunu ve rahat okunabilir, sayfa çevirme düzenindeki orkestra partilerini PDF formatında bir flash-belleğe yükleyerek;
Bilkent Üniversitesi Prof. Dr. İhsan Doğramacı Uluslararası Beste Yarışması 06800 Bilkent-Ankara adresine yollamalıdır.

YENİ ESER

Bir kez okuduğunuzda müptelası olacağınız bir kalem Suzan Kuyumcu. Roman ve öykülerinde ruhunun iç yansımalarını görürsünüz. Yaşadıklarını, hissettiklerini öyle güzel dile getirir ki kendinizi o olayın kahramanı sanırsınız. Duru Türkçe'siyle yazıp ödüller aldığı harika öykülerinde olayları gerçeklerle harmanlar ve toplumun sosyal yaralarına dokunur. Edebiyat dünyasında iyi yeri olacağına inanıyorum. Gönülden kutluyorum. Yolu açık olsun.

Fevziye ŞİMDİ
Eğitimci yazar-Şair

Değerli arkadaşım Kuyumcu'nun, bu kısa ve özgün kitabında kendimize bir dolu dersler çıkarabiliriz. Ayrıca şunu belirtmeliyim ki; yazar dostum Kuyumcu'nun anlaşılır dili, kullandığı konuya özgün sözcük seçimleri eserlerini daha okunur kılıyor; özellikle gençler için... Saygın yazarlığını ve naif kişiliğini takdir ettiğim Suzan Kuyumcu'ya yolu açık olsun der, edebiyat dünyasına daha nicelerini kazandırmasını arzu ederiz.

Hasan Seyfettin TEOMAN
Gazeteci-Yazar

büyüyen, gelişen, ilerleyen

Modern

BİR YAYINEVİ

YAYINCILIK SEKTÖRÜNDE
24. YILINI DOLDURAN
YAYINEVİNE;

- ARAŞTIRMA-İNCELEME KİTAPLARINIZI
- TEZLERİNİZİ
- ROMAN, ÖYKÜ, DENEME, ŞİİR KİTAPLARINIZI

YOLLAYABİLİRSİNİZ.

Kalan Yayınları
1999'dan beri

KALAN
YAYINLAR

DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN
www.kalanyayincilik.com

05307469050

KALAN YAYINLARI

- Akademik kitaplar
- Roman, öykü, şiir, anı kitaplarımız için...

ULUSLARARASI BİR YAYINEVİ
1999'dan beri...

KALAN
YAYINLAR

www.kalanyayincilik.com
Email: kalanyayinlari1999@gmail.com

KALAN
YAYINLAR

sanat; farklı bir
penceredir.

